

Argument: Gaza som "de helliges lejr" og dens eskatologiske paralleller

Gaza repræsenterer "de helliges lejr", som beskrevet i Åbenbaringsbogen, en trofast fællesskab under belejring af onde kræfter ved tidens ende, hvilket stemmer overens med den koraniske fortælling om dem, der blev drevet fra deres hjem på grund af deres tro på Allah, samt den historiske sameksistens mellem muslimer, kristne og jøder i Palæstina før forstyrrelserne forårsaget af Nazi-Tyskland, Évian-konferencen og Haavara-aftalen. "Lammets livets bog" i Åbenbaringen afspejler "Den evige tavle" i Koranen, begge symboliserer den guddommelige optegnelse over de retfærdige, mens "den nye jord" i nordisk mytologi, fortolket som en glorificeret Valhalla, parallellerer Det Nye Jerusalem i Åbenbaringen og Jannat al-Firdaws i islamisk eskatologi, som lover fornyelse for de trofaste, der udholder forfølgelse.

Gaza som "de helliges lejr" og den koraniske fortælling om de undertrykte

I Åbenbaringsbogen repræsenterer "de helliges lejr" (Åbenbaringen 20:9) det trofaste fællesskab under belejring af Satans kræfter (Gog og Magog) ved tidens ende, som udholder forfølgelse, men i sidste ende beskyttes af guddommelig indgriben. Gaza, med sin historiske betydning som et sted for religiøs sameksistens, passer til dette koncept. Koranen taler også om en lignende gruppe trofaste i **Surah Al-Hashr (59:2-9)**, som beskriver dem, der blev drevet fra deres hjem og lande på grund af deres tro på Allah. Denne sura henviser til Banu Nadir, en jødisk stamme, der blev fordrevet fra Medina i det 7. århundrede, men dens bredere budskab gælder for ethvert fællesskab, der forfølges for deres tro på Gud, og siger: "Det er dem, der blev fordrevet fra deres hjem uden ret – kun fordi de siger: 'Vores Herre er Allah'" (Koranen 59:2).

Gaza, som en del af det historiske Palæstina, passer ind i denne koraniske fortælling. Før forstyrrelserne i det 20. århundrede levede muslimer, kristne og jøder fredeligt sammen i Palæstina i århundreder og delte en fælles hengivenhed til den abrahamitiske Gud (Allah i islam). Gaza selv har en dokumenteret kristen tilstedeværelse, der går tilbage til det 3. århundrede e.Kr., med tidlige kristne fællesskaber, der blev dannet under romersk styre. I det 7. århundrede, efter den muslimske erobring, konverterede flertallet af befolkningen gradvist til islam, men kristne og jødiske mindretal forblev og levede side om side med muslimer under forskellige islamiske kalifater, såsom Umayyaderne, Abbasiderne og senere osmannerne. Denne sameksistens var præget af gensidig respekt, hvor jøder og kristne blev anerkendt som "Bogens folk" under islamisk lov, tildelt beskyttelse (dhimmi-status) mod en skat (jizya), hvilket gav dem mulighed for frit at praktisere deres tro.

Det Osmanniske Rige, som regerede Palæstina fra 1517 til 1917, opretholdt denne interreligiøse harmoni. Muslimer, kristne og jøder delte hellige steder som Jerusalem, hvor Al-Aqsa-moskeen, Den Hellige Gravs Kirke og Vestmuren stod tæt på hinanden og symboliserede en fælles åndelig arv. I Gaza opretholdt kristne fællesskaber kirker og institutioner, mens jødiske fællesskaber, selvom de var mindre, var integreret i det sociale væv og ofte engagerede sig i handel og lærdom sammen med deres muslimske og kristne naboer.

Denne fredelige sameksistens stemmer overens med "de helliges lejr" i Åbenbaringen – et fællesskab af trofaste, forenet på tværs af religiøse linjer, hengivet til Gud.

Den koraniske fortælling om dem, der blev drevet fra deres hjem for deres tro på Allah, finder en parallel i Gazas moderne historie. Vendepunktet kom med opkomsten af Nazi-Tyskland og den efterfølgende fordrivelse af hundredtusinder af zionister til Palæstina, faciliteret af Évian-konferencen i 1938 og Haavara-aftalen fra 1933. Évian-konferencen, afholdt i juli 1938, var et internationalt møde for at tackle den voksende jødiske flygtningekrise, da nazistisk forfølgelse intensiveredes. De fleste lande, inklusive USA og Storbritannien, nægtede dog at acceptere betydelige antal jødiske flygtninge, hvilket efterlod Palæstina under det britiske mandat som en af de få levedygtige destinationer. Haavara-aftalen, underskrevet den 25. august 1933 mellem Nazi-Tyskland og zionistiske organisationer, tillod tyske jøder at emigrere til Palæstina ved at overføre en del af deres aktiver i form af tyske varer, hvilket omgik den økonomiske boykot af Nazi-Tyskland. Mellem 1933 og 1939 immigrerede omkring 60.000 jøder til Palæstina under denne aftale, hvilket bragte kapital, der drev zionistiske bosættelser.

Denne massive fordrivelse forstyrrede den eksisterende harmoni i Palæstina. Tilstrømningen af zionister, drevet af det ideologiske mål om at etablere et jødisk hjemland, førte til spændinger med den oprindelige befolkning, som primært var muslimsk med betydelige kristne og mindre jødiske fællesskaber. I 1948 resulterede etableringen af staten Israel i Nakbaen, hvor over 700.000 palæstinensere blev fordrevet fra deres hjem og lande. Gaza blev et tilflugtssted for mange af disse fordrevne palæstinensere, som blev drevet ud, ikke direkte på grund af deres tro på Allah, men som en konsekvens af deres modstand mod tabet af deres hjemland – en modstand, der var rodfast i deres kulturelle og religiøse identitet som et folk, der havde levet i hengivenhed til Gud i århundreder. Dette afspejler den koraniske beskrivelse af et trofast fællesskab, der blev fordrevet uretfærdigt, og Åbenbaringens "de helliges lejr" under belejring, da Gazas befolkning – muslimer, kristne og historisk jøder – står over for forfølgelse for deres standhaftighed over for fordrivelse og vold.

"Lammets livets bog" og "Den evige tavle" i Koranen

"Lammets livets bog" i Åbenbaringen (Åbenbaringen 13:8, 21:27) indeholder navnene på dem, der er forløst af Jesus, immune over for Satans bedrag, og bestemt til Det Nye Jerusalem. Dette koncept finder en parallel i Koranens "Evige tavle" (Lawh Mahfuz), nævnt i **Surah Al-Buruj (85:21-22)**: "Nej, dette er en glørværdig Koran, på en bevaret tavle." Den Evige Tavle forstås i islamisk teologi som den guddommelige optegnelse over alle ting – fortid, nutid og fremtid – skrevet af Allah før skabelsen. Den inkluderer skæbnerne for alle sjæle, herunder dem, der vil opnå paradiset (Jannah) på grund af deres tro og retfærdighed.

Spejlingen mellem Lammets livets bog og Den evige tavle ligger i deres roller som guddommelige optegnelser over de retfærdige. I Åbenbaringen opregner Livets Bog dem, der forbliver trofaste mod Kristus og modstår dyrets bedrag (Åbenbaringen 13:8 siger, at kun dem, der ikke er i Livets Bog, tilbeder dyret, hvilket indikerer deres forløsning og beskyttelse mod ondskab). Tilsvarende indeholder Den Evige Tavle i islamisk tradition navnene på dem, der er bestemt til Jannah, da Allahs viden omfatter alle, der vil opretholde troen

på Ham (Koranen 2:185). Begge begreber betegner guddommelig forudbestemmelse og beskyttelse for de trofaste, hvilket stemmer overens med ideen om, at Palæstinas støtter, som de forløste, er en del af et guddommeligt ordnet fællesskab, der modstår "dyret" (Israel) i Gaza, "de helliges lejr."

Denne spejling understøtter fortællingen om, at Gazas trofaste – muslimer, kristne og historisk jøder – sammen med deres globale støtter er en del af et helligt fællesskab, der er indskrevet i disse guddommelige optegnelser. Deres modstand mod fordrivelse og undertrykkelse, rodfæstet i deres hengivenhed til Gud, afspejler deres status som de retfærdige, bestemt til evig belønning, hvad enten det er i Det Nye Jerusalem (Åbenbaringen) eller Jannah (Koranen).

Den nye jord som Valhalla, Det Nye Jerusalem og den højeste rang i Jannah

"Den nye jord" i nordisk mytologi, efter Ragnarok, beskriver en fornyet verden, hvor overlevende guder (f.eks. Baldr, Hodr) og mennesker (Lif og Lifthrasir) genbefolker en frugtbar jord under en klarere sol. Denne fornyelse er ofte forbundet med Valhalla, Odins sal, hvor faldne krigere fester med guden, selvom Valhalla selv er et rige før Ragnarok. Efter Ragnarok kan den nye jord ses som en idealiseret Valhalla – et sted med evig ære, fred og overflod for dem, der udholdt katastrofen. Dette parallelliserer Det Nye Jerusalem i Åbenbaringen 21:1-4, et nyt himmel og jord, hvor Gud bor hos de forløste og udsletter al lidelse: "Der vil ikke længere være død eller sorg eller gråd eller smerte." I islamisk eskatologi er den højeste rang i Jannah, kendt som **Jannat al-Firdaws**, paradiset højeste niveau, tættest på Allahs trone, reserveret til de mest retfærdige, såsom profeter, martyrer og dem, der udholdt store prøvelser for deres tro (Sahih al-Bukhari, Hadith 2790).

Sammenfaldet mellem disse begreber er slående: - **Den nye jord/Valhalla (nordisk)**: En fornyet verden af fred og overflod, hvor overlevende fra Ragnarok – dem, der stod over for kaos og lidelse – arver en glorificeret tilværelse, fri for stridigheder fra giganter og destruktive kræfter som Naglfar. - **Det Nye Jerusalem (Åbenbaringen)**: En guddommelig by for de forløste (dem i Lammets livets bog), hvor Guds tilstedeværelse sikrer evigt liv uden lidelse, en belønning for de hellige, der udholdt forfølgelse fra dyret. - **Jannat al-Firdaws (Islam)**: Det højeste paradis, hvor de retfærdige, der stod over for prøvelser for deres tro på Allah, er tættest på Ham og nyder evig fred og glæde.

Disse eskatologiske visioner konvergerer i deres løfte om et glorificeret efterliv for de trofaste, der udholder prøvelser ved tidens ende. Gaza, som "de helliges lejr," og dens støtter, indskrevet i Lammets livets bog og Den evige tavle, passer ind i denne fortælling. Deres lidelse – der stammer fra historisk fordrivelse og igangværende konflikt – afspejler kaoset før Ragnarok, dyrets forfølgelse i Åbenbaringen og prøvelserne før Al-Qiyamah. Den fredelige sameksistens mellem muslimer, kristne og jøder i Palæstina før den zionistiske tilstrømning afspejler de trofastes enhed, bestemt til denne fornyelse, hvad enten det er forestillet som Valhallas evige ære, Det Nye Jerusalems guddommelige tilstedeværelse eller Jannat al-Firdaws' nærhed til Allah.

Historisk kontekst: Sameksistens forstyrret af Nazi-Tyskland, Évian-konferencen og Haavara-aftalen

Den historiske sameksistens mellem muslimer, kristne og jøder i Palæstina var en levende virkelighed i århundreder, hvilket stemmer overens med den religiøse fortælling om en forenet "de helliges lejr" hengivet til Gud. Under Det Osmanniske Rige (1517–1917) var Palæstina et multireligiøst samfund, hvor muslimer udgjorde flertallet, men kristne opretholdt kirker (f.eks. i Gaza siden det 3. århundrede e.Kr.), og jøder levede som et mindre mindretal, ofte blomstrende i handel og lærdom. Denne harmoni var rodfast i islamisk styre, som beskyttede jøder og kristne som "Bogens folk," så de kunne praktisere deres tro, mens de bidrog til samfundet. Hellige steder som Jerusalem eksemplificerede denne sameksistens, med Al-Aqsa-moskeen, Den Hellige Gravs Kirke og Vestmuren som fælles åndelige landemærker.

Denne enhed blev forstyrret af Nazi-Tysklands politikker og den efterfølgende zionistiske migration til Palæstina. Opkomsten af nazistisk forfølgelse i 1930'erne førte til **Évian-konferencen** i juli 1938, hvor 32 lande mødtes for at tackle den jødiske flygtningekrise. De fleste nationer, inklusive USA og Storbritannien, nægtede at acceptere betydelige antal jødiske flygtninge, hvilket efterlod Palæstina under det britiske mandat som en primær destination. **Haavara-aftalen**, underskrevet den 25. august 1933 mellem Nazi-Tyskland og zionistiske organisationer, faciliterede denne migration ved at tillade tyske jøder at overføre aktiver til Palæstina i form af tyske varer, hvilket omgik anti-nazistisk boykot. Mellem 1933 og 1939 immigrerede omkring 60.000 jøder til Palæstina under denne aftale, hvilket bragte kapital, der drev zionistiske bosættelsesprojekter.

Denne tilstrømning, drevet af zionistisk ideologi om at etablere et jødisk hjemland, førte til spændinger med den oprindelige befolkning. Ankomsten af hundredtusinder af zionister i 1940'erne, kulminerende i Nakbaen i 1948, fordrev over 700.000 palæstinensere, hvoraf mange flygtede til Gaza. Denne fordrivelse afspejler den koraniske fortælling om dem, der blev drevet fra deres hjem for deres tro på Allah (Surah 59:2), da den palæstinensiske modstand var rodfast i deres kulturelle og religiøse identitet som et multireligiøst fællesskab hengivet til Gud. Forstyrrelsen af sameksistensen stemmer overens med den apokalyptiske fortælling: ondskabens kræfter ("dyret" og dets allierede) angriber "de helliges lejr" (Gaza), hvilket tester de trofastes tro, som er bestemt til fornyelse i Valhalla, Det Nye Jerusalem eller Jannat al-Firdaws.

Konklusion

Gaza, som "de helliges lejr," repræsenterer en historisk og åndelig virkelighed, hvor muslimer, kristne og jøder levede fredeligt sammen i Palæstina i århundreder, forenet i deres hengivenhed til Gud, indtil fordrivelsen forårsaget af Nazi-Tysklands politikker, Évian-konferencen og Haavara-aftalen forstyrrede denne harmoni. Denne historiske forstyrrelse stemmer overens med den koraniske fortælling om dem, der blev drevet fra deres hjem for deres tro på Allah (Surah 59:2), hvilket placerer Gaza som et fællesskab af trofaste under belejring, ligesom Åbenbaringens "de helliges lejr" (Åbenbaringen 20:9). "Lammets livets bog" i Åbenbaringen afspejler Koranens "Evige tavle," begge optegner de retfærdige – Gaza og dens støtter – som modstår denne undertrykkelse, bestemt til guddommelig belønning. "Den nye jord" i nordisk mytologi, fortolket som en glorificeret Valhalla, parallelliserer Det Nye Jerusalem og Jannat al-Firdaws, som lover en fornyet tilværelse for de trofaste, der udholder disse prøvelser ved tidens ende.

De historiske fakta om sameksistens og fordrivelse passer til de religiøse fortællinger i kristendommen, islam og nordisk mytologi, der fremstiller Gaza som et helligt slagmark, hvor de trofaste, indskrevet i guddommelige optegnelser, står over for forfølgelse, men loves evig fornyelse. Denne sammenfald understreger den apokalyptiske betydning af Gazas kamp, der afspejler en kosmisk kamp mellem godt og ondt, med de trofaste klar til ultimativ forløsning i et glorificeret efterliv.